

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/96/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120379550
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Hartelová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:6120379550.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a JUDr. Táne Rapčanovej, v právnom spore žalobcu: A.P. AUTO, s. r. o., so sídlom Továrenská 1305/11, 064 01 Stará Ľubovňa, IČO: 44 525 508, zastúpeného splnomocneným zástupcom Azariová & Ružbašán Law firm, s. r. o., so sídlom Kmeťova 26, 040 01 Košice - Staré Mesto, IČO: 47 237 406, proti žalovanej: KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpenej splnomocneným zástupcom JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 37 928 422, o zaplatenie 243,54 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 41C/86/2020-92 zo dňa 25. februára 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina (ďalej „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 41C/86/2020-92 zo dňa 25. 02. 2021 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 243,54 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 40,- eur od 27. 12. 2019 do zaplatenia a zo sumy 203,54 eur od 31. 01. 2020 do zaplatenia, to všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi proti žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení konštatoval, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 243,54 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla poistenca žalovanej, predstavujúcej rozdiel medzi žalovanou priznaným poistným plnením a cenou opravy poškodeného motorového vozidla a nájomného za nájom náhradného vozidla poškodeného, ktorý nárok vyplývajúci z poistnej udalosti poškodený postúpil žalobcovi.

3. Žalovaná s uplatneným nárokom nesúhlasila, namietajúc nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu, namietala tiež nárok žalobcu na úrok z omeškania, majúc zato, že si voči poškodenému splnila všetky zákonné povinnosti.

4. Citujúc ust. § 4 ods. 1, 2, § 11 ods. 6 písm. a), b), ods. 7, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z. z.“), § 442 ods. 1, § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka súd žalobe žalobcu vyhovel, považujúc nárok žalobcu za dôvodný.

5. Okresný súd dospel k záveru, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný. Žalobca nadobudol pohľadávku voči žalovanej na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 07. 09. 2020, ktorej predmetom bola pohľadávka majúca charakter budúcej pohľadávky. V predmetnej zmluve si strany dohodli odplatu postúpenia ako predmet osobitnej dohody. Zo zmluvy o postúpení je zrejmý predmet zmluvy - postúpenie pohľadávky vo výške 243,54 eur voči žalovanej, odplatosť postúpenia aj vôľa

strán sporu pohľadávku postúpiť. Pasívna vecná legitímácia žalovanej vyplýva z § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z.

6. Súd konštatoval, že nebolo sporné, že poškodený si v čase od 06. 11. 2019 do 11. 11. 2019 prenajal náhradné motorové vozidlo. Po skončení doby nájmu vystavil prenajímateľ nájomcovi faktúru č. 190156 za prenájom vozidla v dĺžke 5 dní s denným nájomom 54,- eur, spolu 270,- eur. Žalovaná listom zo dňa 12. 12. 2019 oznámila žalobcovi, že dňa 11. 12. 2019 ukončila šetrenie poisťnej udalosti, na základe ktorého mu poukázala poisťné plnenie vo výške 230,- eur predstavujúce nájomné náhradného motorového vozidla za 5 dní, s denným nájomom 46,- eur. Súd vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu na náhradu škody predstavujúcej nájomné za náhradné motorové vozidlo nezistil neprimeranosť odplaty za nájom vozidla 54,- eur/deň. Žalovaná v oznámení o poisťnom plnení neuviedla, z akého dôvodu priznala sadzbu za denný nájom motorového vozidla 46,- eur, resp. z akého dôvodu je denný nájom účtovaný žalobcom neprimeraný. Žalovaná ani v rámci súdneho konania neposkytla podrobnejšie vysvetlenie, ani neprodukovala žiadne dôkazy. Na základe uvedeného súd posúdil nárok žalobcu v tejto časti za opodstatnený a náklady nájomného posúdil za nutne a účelne vynaložené. Súd konštatoval, že nemožno od poškodeného vyžadovať, aby zisťoval ponuky najnižšej ceny nájomného v rôznych autopožičovniach, keďže poškodený bol ten, komu bolo vozidlo poškodené a znemožnené ho užívať, teda bol obmedzený vo svojom práve a bolo jeho právom si zabezpečiť iné vozidlo na nevyhnutnú dobu, ktorá je dobou počas vykonávania opravy jeho vozidla. Cenu nájmu 54,- eur/deň súd posúdil ako bežnú, obvyklú a primeranú, a to aj vzhľadom na sumu priznanú žalovanou. Keďže žalovaná žalobcovi vyplatila poisťné plnenie v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vo výške 230,- eur, súd žalobcom uplatnenú pohľadávku vo výške 40,- eur považoval za dôvodnú.

7. Ako dôvodný súd vyhodnotil aj nárok žalobcu na zaplatenie sumy 203,54 eur v súvislosti s opravou motorového vozidla poškodeného, predstavujúcej rozdiel medzi cenou opravy 890,40 eur a sumou poisťného plnenia poskytnutého žalovanou vo výške 686,86 eur. Súd nezistil neprimeranosť fakturovaných nákladov za opravu vozidla a nutnosť ich krátenia. Žalobca doložil cenníky náhradných dielov, z ktorých vyplýva obdobná, resp. porovnateľná cena. Žalovaná pri výpočte primeraných nákladov (cena náhradného dielu a cena práce - normohodiny), ktoré poškodenému v rámci poisťného plnenia priznala, predložila len svoje tvrdenie bez bližšieho zdôvodnenia alebo poskytnutia dôkazu o správnosti jej postupu pri jednotlivých výpočtoch. Žalovaná neuviedla ako a podľa čoho stanovila primerané náklady za náhradný diel a cenu normohodiny. Len samotná kalkulácia žalovanej nie je podľa názoru súdu bez ďalšieho objektívnym, a už vôbec nie jediným nástrojom, pre zistenie výšky reálnej ceny uskutočnenej opravy. Krátenie poisťného plnenia v tomto smere nebolo žalovanou podložené žiadnymi dôkazmi a ani argumentáciou, na základe ktorej žalovaná ponížila nielen cenu práce, ale aj cenu náhradného dielu. Súd nárok žalobcu v tejto časti vyhodnotil ako opodstatnený a náklady opravy ako nutne a účelne vynaložené náklady v primeranej výške. Fakturovaná cena práce, sadzbu normohodiny, či cenu materiálov uvedených žalobcom súd posúdil ako bežnú cenu, obvyklú, primeranú, nakoľko žalovaná nepreukázala opak.

8. Aplikujúc ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z., § 517 ods. 1 vety prvej, ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia Vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. súd žalobcovi priznal aj úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po uplynutí zákonom stanovenej lehoty po skončení šetrenia poisťného plnenia, t. j. po uplynutí 15 dní po skončení prešetrovania. Žalovaná sa dostala do omeškania od 27. 12. 2019 pri sume 40,- eur a od 31. 01. 2020 pri sume 203,54 eur (t. j. uplynutím 15 dňovej lehoty na poskytnutie plnenia od skončenia šetrenia žalovanou listom z 12. 12. 2019 a 16. 01. 2020), keď žalovaná neopodstatnene neposkytla poisťné plnenie v uplatnenej výške a svojoľne a bez relevantných dôvodov poskytla nižšie plnenie.

9. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) a žalobcovi ako úspešnej strane konania priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

10. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) C. s. p. odvolanie, ktorým sa domáhala jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

11. Žalovaná napadnutý rozsudok považovala za nesprávny, nezákonný a arbitrárny, keď súd sa nevysporiadal so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol podľa jej názoru na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil.

12. Namietala, že súd prvej inštancie sa nedostatočným a nesprávnym spôsobom vysporiadal s namietanou aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu. Uviedla, že podľa tvrdení žalobcu bola poškodenému Ing. H. U. spôsobená škoda prevádzkou motorového vozidla poisteného u nej, v ktorej súvislosti

vznikla poškodenému škoda na motorovom vozidle, ktoré si dal žalobca opraviť u žalobcu, a v súvislosti s ktorým poškodením mal byť zároveň poškodený nútený užívať náhradné vozidlo zapožičané u žalobcu na základe zmluvy o nájme dopravného prostriedku. Žalobca v súvislosti s opravou motorového vozidla poškodeného vystavil faktúru č. FV190154 vo výške 890,40 eur a po ukončení nájmu náhradného motorového vozidla vystavil poškodenému faktúru č. FV190156 na sumu 270,- eur. Dňa 07. 09. 2020 uzavrel poškodený so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávky vo výške 243,53 eur s prísl. predstavujúcu nezaplatenú vyúčtovanú sumu z uvedených faktúr vystavených žalobcom. Podľa žalovanej z uvedeného vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradených faktúrach, a potom poškodený (nie žalovaná) predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu.

13. S poukazom na ust. § 524 Občianskeho zákonníka, nakoľko poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Jej uzatvorením nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu, lebo túto pohľadávku pred cesiou poškodený žalobcovi neuhradil, a teda mu pohľadávka nevznikla. Uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo je v rozpore s § 524 Občianskeho zákonníka.

14. Podľa žalovanej v zmluve o postúpení pohľadávky absentuje konkrétny prejav vôle poškodeného ako postupcu, týkajúci sa postúpenia samotných pohľadávok na žalobcu, a teda tu absentuje naplnenie samotného cieľa zmluvy o postúpení pohľadávky. Predmet zmluvy o postúpení pohľadávky je zároveň rozporný, nejasný, nakoľko z textu postúpenia vyplýva, že poškodený plánoval postúpiť svoju pohľadávku, pričom z obsahu zmluvy vyplýva, že táto pohľadávka predstavuje záväzok poškodeného vyplývajúci z faktúr vystavených žalobcom, ktoré skutočnosti zakladajú absolútnu neplatnosť predmetného právneho úkonu.

15. Žalovaná v súvislosti so škodou na motorovom vozidle zároveň poukázala na to, že ku vzniku škody na strane poškodeného síce došlo už poškodením jeho motorového vozidla, avšak toto poškodenie bolo následne odstránené opravou u žalobcu, teda motorové vozidlo poškodeného bolo uvedené do predošlého stavu s čím poškodený nevynaložil žiadne majetkové hodnoty (servisné práce neboli uhradené). Na strane poškodeného teda neexistovala žiadna škoda, existoval len záväzok poškodeného voči žalobcovi na úhradu ceny servisných prác súvisiacich s odstránením poškodenia na motorovom vozidle poškodeného. Podľa ustálenej judikatúry však za škodu (zmenšenie majetkového stavu poškodeného) nemožno považovať skutočnosť, že poškodenému vznikla povinnosť zaplatiť určitú čiastku svojmu veriteľovi (v tomto prípade žalobcovi ako autoservisu), ale až skutočnosť, že poškodený túto čiastku svojmu veriteľovi aj skutočne uhradil. Ak teda poškodený neuhradil žalobcovi faktúru za opravu motorového vozidla, nemohla poškodenému vzniknúť škoda a už vôbec nie účelne vynaložené náklady na opravu motorového vozidla, ktorých náhrady sa v súdnom konaní domáha žalobca ako údajný právny nástupca poškodeného.

16. Pokiaľ ide o náhradu nákladov súvisiacich s nájmom náhradného vozidla, žalovaná namietala, že súd sa v napadnutom rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal so skutočnosťou, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že poškodený bol nútený užívať náhradné vozidlo.

17. Žalovaná namietala i priznanie úrokov z omeškania, v ktorej súvislosti poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 145/2017 zo dňa 22. 11. 2018. V uvedenom rozhodnutí sa dovolací súd stotožnil so záverom odvolacieho súdu, podľa ktorého povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu škody, ktorá bola uložená právoplatným rozhodnutím. Dovolací súd zároveň v rozhodnutí uviedol, že peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona č. 381/2001 Z. z., účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poisťnej udalosti.

18. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

19. Podľa žalobcu žalovaná v podanom odvolaní uviedla odvolacie dôvody, avšak neuviedla v čom naplnenie týchto jednotlivých odvolacích dôvodov in concreto spočíva, z ktorého dôvodu navrhol odvolanie žalovanej podľa § 386 písm. d) C. s. p. odmietnuť.

20. Podľa žalobcu žalovaná nepreukázala naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p., keďže neuviedla, na základe akých konkrétnych vykonaných dôkazov a k akým konkrétnym

nesprávnym skutkovým zisteniam dospel súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí. Žalovaná nekonkretizovala žiaden dôvod, skutočnosť, uvedenú v rozhodnutí súdu prvej inštancie, na základe ktorej má za to, že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

21. Žalovaná nepreukázala ani naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p., keďže neuviedla, na základe akých skutočností, dôvodov, dôkazov má za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a v čom ju nesprávne právne posúdil.

22. Uviedol, že súd prvej inštancie vyhodnotil žalovanou uvádzanú argumentáciu a dôkazy v napadnutom rozhodnutí. V bode 21. napadnutého rozhodnutia jasne uviedol, že zo zmluvy vyplýva konkrétna špecifikácia pohľadávky ako aj vôľa strán sporu pohľadávky postúpiť. Jasne a zrozumiteľne odôvodnil, na základe akých skutočností považuje zmluvu o postúpení pohľadávky za platnú. Žalovaná sa k týmto skutočnostiam nevyjadrila v konaní pred súdom prvej inštancie, ani v podanom odvolaní. Odvolanie žalovanej je založené na tých istých skutočnostiach, dôkazoch, na ktorých založila svoju procesnú obranu v konaní pred súdom prvej inštancie. Žalovaná neunesla dôkazné bremeno ňou tvrdených skutočností, čoho následkom bol jej neúspech v spore.

23. Podľa žalobcu súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, poukázal na stranami uvádzané a namietané skutočnosti, uviedol, ktorými dôkazmi sa zaoberal, na základe akých skutočností a akými úvahami sa pri hodnotení vo veci vykonaných dôkazov zaoberal, pričom svoje závery odôvodnil s poukazom na platnú právnu úpravu, európsku legislatívu a aktuálnu judikatúru.

24. Pokiaľ ide o úroky z omeškania, žalobca nesúhlasil s tvrdením žalovanej, že nemá nárok na úroky z omeškania s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/145/2017. Uviedol, že nežiadal o zaplatenie úroku z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. za omeškание žalovanej so splnením nepeňažnej povinnosti, pričom vychádzajúc zo znenia § 11 ods. 6 až 8 zákona č. 381/2001 Z. z. tieto podľa jeho názoru nevylučujú aplikáciu ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko postihujú inú nečinnosť poisťovateľa a včasné nesplnenie odlišných povinností, než ako vyplývajú z ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa žalobcu, ak žalovaná, čo i len časť z ním uplatnenej pohľadávky neuhradila, pričom v súdnom konaní sa preukáže jeho nárok na zaplatenie celej uplatnenej pohľadávky, nie je dôvod na nepriznanie úrokov z omeškania, keďže je zrejmé, že žalovaná neplnila peňažné plnenie riadne a včas.

25. V súvislosti s krátením výšky normohodiny účtovanej servisom pri oprave poškodeného motorového vozidla žalobca poukázal na viaceré rozhodnutia všeobecných súdov, v zmysle ktorých súdy priznali nárok žalobcom na doplatenie plnenia do výšky účtovanej servisom, resp. nákladov podľa faktúry servisu.

26. Žalovaná na vyjadrenie žalobcu nereagovala.

27. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a vyhodnotiac odvolanie žalovanej ako nedôvodné rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

28. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, odvolania žalovanej, vyjadrenia žalobcu a obsahu spisu, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania, dospel k záveru, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania správne zistil skutkový stav veci, ktorý následne i správne právne posúdil. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 C. s. p., preto odvolací súd podľa § 387 ods. 2 C. s. p., konštatujúc správnosť týchto dôvodov, v podstatných bodoch na ne odkazuje. Odvolanie žalovanej vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné, keď žalovaná v odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, s ktorými by sa nebol vysporiadal už súd prvej inštancie a ktoré by boli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

29. Žalovaná v odvolaní v prvom rade namietala, že napadnutý rozsudok je nesprávny, nezákonný a arbitrárny, postihnutý nepreskúmateľnosťou.

30. V nadväznosti na uvedenú námietku žalovanej odvolací súd uvádza, že riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci

podstatné a právne významné. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvoinštančného, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka/strany na spravodlivý proces.

31. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd odvoláciu námietku žalovanej o arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti rozhodnutia vyhodnotil ako neopodstatnenú. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne normy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, a z ktorých vyvodil právne závery, ktoré vysvetlil. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie obsahuje odpovede na všetky otázky uvádzané žalovanou v odvolaní. Rozhodnutie súdu prvej inštancie preto zodpovedá požiadavkám ust. § 220 ods. 2 C. s. p.

32. V ďalšom žalovaná namietala nesprávne posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ktorú námietku odvolací súd rovnako vyhodnotil ako neodôvodnú.

33. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom okresného súdu o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu v prejednávanej veci, ktorá vyplýva zo zmluvy o postúpení pohľadávky. Pokiaľ žalovaná namietala neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky s odôvodnením, že postúpením medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom došlo k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo je v rozpore s § 524 Občianskeho zákonníka, odvolací súd uvádza, že je potrebné rozlišovať medzi právnymi vzťahmi, ktoré vznikli medzi poškodeným a žalovanou a ktoré vznikli medzi poškodeným a žalobcom. Zo vzťahu medzi poškodeným ako veriteľom a žalovanou ako dlžníčkou vznikla pohľadávka na náhradu škody zo zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou poisteného motorového vozidla a zo vzťahu medzi poškodeným ako dlžníkom a žalobcom ako veriteľom vznikla pohľadávka na nájomnom a cene opravy motorového vozidla. Skutočnosť, že poškodený mal vo vzťahu k žalobcovi postavenie dlžníka nebránila tomu, aby poškodený na zmluvnom základe previedol svoju pohľadávku voči žalovanej na žalobcu podľa § 524 Občianskeho zákonníka. Na strane žalobcu je tak daná aktívna vecná legitímácia založená zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 07. 09. 2020 a na strane žalovanej je daná pasívna vecná legitímácia založená skutočnosťou, že motorové vozidlo, ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda, bolo povinne zmluvne poistené u žalovanej.

34. K námietke neurčitosti zmluvy o postúpení pohľadávky odvolací súd uvádza, že pohľadávka, ktorá je predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky, je vymedzená v zmluve o postúpení pohľadávky v čl. I. dostatočne určitým spôsobom. Zmluva o postúpení pohľadávky medzi žalobcom a poškodeným zo dňa 07. 09. 2020 obsahuje základné náležitosti právneho úkonu, obsahuje označenie zmluvných strán a označenie pohľadávky čo do dôvodu a výšky. Vychádzajúc zo všetkých relevantných zákonných kritérií uplatňovaných pri výklade právnych úkonov, teda nielen z jazykového vyjadrenia, ale aj z vôle účastníkov zmluvy, úmyslu poškodeného postúpiť svoju pohľadávku, okolností, ktoré predchádzali uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávky a následného správania strán jednoznačne vyplýva vôľa poškodeného ako postupcu postúpiť pohľadávku voči žalovanej žalobcovi. Toto všetko z pohľadu odvolacieho súdu smeruje k jednoznačnému záveru o určitosti zmluvy o postúpení pohľadávky poškodeného voči žalovanej na žalobcu.

35. Žalovaná v odvolaní tiež namietala, že na strane poškodeného žiadna skutočná škoda nevznikla, nakoľko poškodený faktúru za opravu motorového vozidla neuhradil. Odvolací súd sa s uvedeným záverom nestotožňuje, keď ku vzniku škody na motorovom vozidle poškodeného dochádza už samotnou škodovou udalosťou, nie až opravou motorového vozidla. Odvolací súd zároveň uvádza, že zo strany žalovanej ide o novoty produkované v odvolacom konaní, ktoré sú podľa § 366 C. s. p., až na výnimky, neprípustné, keď žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie netvrdila, že zo strany poškodeného nedošlo ku vzniku škody v dôsledku, že nedošlo k úhrade faktúry vystavenej žalobcom za opravu motorového vozidla (žalovaná neuhradenie faktúry uvádzala len v súvislosti s jej názorom, že zmluvou o postúpení došlo k postúpeniu pohľadávky žalobcu, nie poškodeného). V tejto súvislosti odvolací súd zároveň poukazuje na to, že žalovaná uznala, že na strane poškodeného vznikla škoda v súvislosti s poškodením motorového vozidla, keďže v súvislosti s poškodením motorového vozidla poskytla poistné plnenie na účet žalobcu, avšak toto bezdôvodne krátila.

36. Pokiaľ ide o dôvod a výšku uplatneného nároku, odvolací súd v celom rozsahu odkazuje na body 23. a 28. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia okresného súdu.

37. Argumentáciu žalovanej o nepreukázaní, že poškodený bol nútený užívať náhradné vozidlo, odvolací súd považuje za účelovú, keďže žalovaná ňou spochybňuje samotnú potrebu využívania motorového vozidla poškodeného. Poškodený prišiel o možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo nie vlastným zavinením, ale zavinením klienta žalovanej. Z listín predložený žalobcom vyplýva, že účelom nájmu náhradného vozidla bolo primárne zabezpečenie pracovných potrieb poškodeného. Nie je preto možné od poškodeného spravodlivo požadovať, aby pre protiprávne konanie inej osoby bol obmedzený v užívaní svojho vlastníctva a aby upustil od svojho zaužívaného spôsobu fungovania. Námietky žalovanej v tomto smere vyznievajú kontroverzne aj z dôvodu, že žalovaná časť týchto nákladov akceptovala a poskytla poškodenému plnenie v súvislosti s nájmom náhradného vozidla za 5 dní nájmu (t. j. za dobu na akú bolo náhradné vozidlo prenajaté), krátila len výšku plnenia považujúc sadzbu za denný nájom motorového vozidla za neprímeranú. S potrebou používania náhradného vozidla sa zároveň súd prvej inštancie vysporiadal v bode 23. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. V prípade námietky účelnosti používania náhradného vozidla však ide opäť o nové tvrdenie žalovanej, ktorá v konaní pred súdom prvej inštancie uvedenú skutočnosť nerozporovala.

38. Za vecne správny napokon považoval odvolací súd aj záver súdu prvej inštancie o oprávnenosti nároku žalobcu na úroky z omeškania. Podľa názoru odvolacieho súdu sa ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. týka len prípadu omeškania poisťovateľa s plnením jeho nepeňažnej povinnosti podľa § 11 ods. 6 predmetného zákona, riadne a včas začať a skončiť prešetrovanie poisťovnej udalosti a jeho výsledky riadne oznámiť poškodenému. Nezaoberá sa však omeškaním poisťovateľa so splnením jeho inej právnej povinnosti peňažného charakteru, a to včas a riadne poskytnúť poškodenému plnenie náhrady škody. Ustanovenie § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. nevylučuje vznik nároku poškodeného na úroky z omeškania pri samotnom omeškaní s poskytnutím peňažného plnenia náhrady škody zo strany poisťovateľa, a preto nie je možné na základe tohto ustanovenia v takomto prípade nárok na úrok z omeškania u poškodeného vylúčiť. Predmetné ustanovenie neurčuje, že poškodený má nárok na úroky z omeškania len v prípade v ňom uvedenom.

39. Pokiaľ žalovaná v odvolaní poukazovala na závery rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 145/2017, odvolací súd má za to, že pri akceptácii názoru, že povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a žalovaná by sa do omeškania mohla dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody, ktorá jej bola uložená právoplatným rozhodnutím, by v zásade poisťovňa bola hrozbou sankcie v podobe úroku z omeškania motivovaná iba k splneniu svojich nepeňažných povinností - riadne prešetriť poisťovnú udalosť a výsledok oznámiť poškodenému, no nie k plneniu svojej povinnosti peňažného charakteru poskytnúť peňažné plnenie. Dovedené do ad absurdum by v prípade takéhoto výkladu mohol poisťovateľ uvedením akéhokoľvek dôvodu (nejasného, neurčitého aj absurdného či protiprávneho) a jeho oznámením poškodenému podľa ust. § 11 ods. 6 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. (ako to bolo i v tomto prípade) odmietnuť a zdržiavať plnenie v prípade riadne preukázaných nárokov na náhradu škody poškodeným a vyhýbať sa tak plneniu svojej základnej povinnosti (koncipovanej v ust. § 1 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z.) poskytnúť poškodenému plnenie náhrady škody, a to bez akýchkoľvek právnych následkov a sankcionovateľnosti tohto konania. Takýto postup poisťovne by podľa názoru odvolacieho súdu nebol v súlade so spravodlivosťou. Poškodený by bol tzv. nedobrovoľným veriteľom, t. j. veriteľom, ktorým sa stal nie na základe svojej vôle, ale nútene - nedobrovoľne v dôsledku protiprávneho konania, z ktorého mu vznikla škoda. Navyše výklad, podľa ktorého by jedna kategória dlžníkov - poisťovní pri nárokoch z povinného zmluvného poistenia, bez legitímneho dôvodu z hľadiska možnosti uplatnenia úrokov z omeškania voči nim, mala byť vo výhodnejšom postavení oproti iným dlžníkom, podľa názoru odvolacieho súdu naráža aj na ústavný princíp rovnosti (čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) a na právo vlastníť majetok (čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky). Vedený týmito úvahami sa odvolací súd nestotožnil s názorom vysloveným v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 145/2017 zo dňa 22. 11. 2018.

40. Vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov odvolací súd, v nadväznosti na odvolacie námietky žalovanej, napadnutý rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne

napadnutý odvolaním žalovanej a pri ktorom okresný súd aplikoval správne zákonné ustanovenia, podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

41. Odvolací súd v závere, v nadväznosti na vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovanej, uvádza, že sa nestotožnil s námietkou žalobcu o absencii náležitostí odvolania žalovanej. Žalovaná riadne označila napadnuté rozhodnutie, rozsah, v akom rozhodnutie napáda ako aj odvolacie dôvody - nesprávne skutkové zistenia a právne posúdenie vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii žalobcu v dôsledku nesprávneho posúdenia zmluvy o postúpení pohľadávky medzi poškodeným a žalobcom, nepreukázanie vzniku škody, nesprávne právne posúdenie vo vzťahu k úrokom z omeškania. Odvolanie žalovanej napokon obsahuje aj odvolací návrh, z ktorého dôvodu neboli splnené podmienky pre odmietnutie odvolania žalovanej podľa § 386 písm. d) C. s. p.

42. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalobca, a to v celom rozsahu, preto mu súd priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

43. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)